

A ...Törvényszék ... (...) ügyvéd által képviselt ... (....) felperesnek - ... (....) által képviselt ... (...) alperes ellen kártérítés iránt indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A törvényszék kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.179.351 (Hárommillió-egyszázhetvenkilenezer-háromszázötvenegy) forintot, és ebből 2.200.000,- (kettőmillió-kettőszázezer) forint után 2015. április 1.-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintettnaptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 110.000.- (száztízezer) forint + ÁFA perköltséget.

A le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a ... Ítéletábrához címzetten a ... Törvényszéken három példányban benyújtott fellebbezéssel lehet élni.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a ... Ítéletábra a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, vagy az ítélet indoklására irányul.
A felek kérelmére a bíróság tárgyalást tart.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett kérelmük alapján kérhetik, hogy a ... Ítéletábra fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

Az ítélet ellen a fellebbezést előterjesztő fél számára a ... Ítéletábra előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező.

I n d o k o l á s :

A törvényszék a perben az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes 2008. december 18. napján adta postára a ... Kft. kötelezettel szemben, 2.200.00.- forint és járulékaik megfizetése iránti, fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét, a ... Kerületi Bíróságnak.

A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem 2008. december 30. napján érkezett meg a...ra.
A ... Kerületi Bíróság a 2009. április 9. napján kelt ... számú végzésével a felperest a fizetési meghagyás iránti kérelme hiányainak - a végzés kézbesítésétől számított 15 napon belül való - pótlására hívta föl, ennek keretében arra hívta föl, hogy a kamat mértékét a Ptk. 301. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően tüntesse föl, igazolja 55.000.- forintos költségigényét, a kijavított fizetési meghagyást 3 példányban, megjelölt ügyszámra hivatkozással nyújtsa be.

A felperes a felhívásnak a 2009. május 13. napján kelt beadványával eleget tett, a késedelmi kamat mértékét számszerűen, százalékban megjelölte, nyilatkozott továbbá perköltségigénye vonatkozásában is.
Ezen beadványban a felperes előadta, hogy a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelme 2008. december 30. napján a bíróság által átvételre került, ehhez képest 4-5 hónap elteltével kapott felszólítást olyan igazolás benyújtására, ami a jogszabályból következik, ebből következően azt igazolnia nem kell.
Sajnálattal nyugtázta, hogy a kötelezett, ebből következően az adott napig nem is értesülhetett a fizetési meghagyásban foglaltakról, ez pedig azon túl, hogy a jogosult érdekeit sérti, a követelés netáni behajthatóságát is érintheti.
Tájékoztatásul közölte a jogosult azon szándékát, mely a bírósággal szembeni kártérítési eljárás kilátásba helyezésére irányul, arra a nem várt esetre, ha a késedelemnek a behajthatóságot érintő esetleges következményei lennének.

Tekintettel arra, hogy a hiánypótlás ellenére sem került sor a fizetési meghagyás kibocsátására, a felperes jogi képviselője útján 2009. december 14. napján az eljárás elhúzódása miatt kérelmet terjesztett elő a felperes a... Kerületi Bíróságon.

Kérte a bíróság nyilatkozatát abban, hogy mi az oka annak, hogy a több mint egy éve benyújtott fizetési meghagyásos eljárásban nem történt olyan lépés, ami megnyugtatóná. Előadta, hogy a fizetési meghagyást jogi képviselője 2008. december 18-án postára adta, azt a bíróság 2008. december 30. napján átvette.

Ehhez képest öt hónap elteltével, a 2009. május 13-án kelt végzésével hívta fel a bíróság hiánypótlásra. Megjegyezte, hogy a hiánypótlás indokoltságával kapcsolatban jogi képviselőjének a bírósághoz képest eltérő álláspontja van, azt külön megemlítve, hogy az ezen végzésben jelölt hiányokat a 2009. április 9. napján keltezett 2. sorszám alatt küldött végzésében a bíróság még maga sem érzékelte. A hiánypótlásra a jogi képviselője még aznap választ adott, azt a bíróság 2009. május 19. napján átvette. Azóta újabb hét hónap telt el anélkül, hogy akár arról kapott volna értesítést, hogy ez a kötelezetti ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett volna, vagy pedig az ellentmondás okán az eljárás perré alakult volna. Ismételten jelezte, hogy amennyiben az ügy indokolatlan elhúzódása, és a követelés behajthatóságának „ellehetetlenülése” között összefüggés lesz megállapítható, úgy ügyfelének szándékában áll a bíróság ellen pert indítani.

Mivel erre sem válasz, sem pedig intézkedés nem történt, 2010. március 26-án előterjesztett beadványában a felperes bejelentéssel és panasszal élt a...elnöke felé. Ebben előadta, hogy sajnálattal kell megállapítania, hogy amellet, hogy 15 hónap alatt az ügyben érdemi intézkedés nem történt, az előterjesztett kérelmére sem kapott választ. Kérte az ügy haladéktalan felülvizsgálatát, az érdemi ügyintézkést, illetve a tájékoztatást a késedelem indokáról, és az érdemben tett intézkedésekről.

A beadványra a ... elnökhelyettese... szám alatt a 2010. március 31. napján kelt iratában válaszolt. Ebben arról tájékoztatta a felperest, hogy a fizetési meghagyás 2008. december 30-án érkezett a bíróságra, és az első intézkedésre sajnálatos módon késedelmesen került sor, mely intézkedés hiánypótlásra történő felhívást tartalmazó végzés kiadása volt. A fizetési meghagyás kézbesítési vélelem megállapításával 2009. november 12-én emelkedett jogerőre. A késedelem azért következett be, mert a bíróságuknál 2008. és 2009. évben rendkívüli, 100 ezres nagyságrendű fizetési meghagyás érkezett, mely olyan munkaterhet jelentett mind a bírósági titkárok, mind a kiadók részére, mely a törvényes határidő betartását lehetetlenné tette. Tájékoztatta a felperest, hogy a fizetési meghagyás jogosult részére történő kiadása iránt intézkedés történt, és bízott abban, hogy a követelés behajtását a késedelem nem teszi lehetetlenné.

Ezt követően 2010. április 2. napján vette kézhez a felperes a jogerős fizetési meghagyást, amiből megállapítható, hogy az 2009. november 12. napján emelkedett jogerőre, amit az eljáró bíróság 2010. február 10. napján állapított meg.

A felperes ezt követően 2010. augusztus 26. napján végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, megjelölve benne a végrehajtás alá vonható vagyontárgyak körét. A végrehajtási lap kibocsátására azonban nem került sor, ezért 2011. január 27. napján ismét bejelentés és panasz előterjesztésére került sor a felperes részéről. Ebben előadta, hogy a 2009. november 12. napján jogerőre emelkedett, jogerősítő záradékkal 2010. február 10. napján ellátott 5. alszámú fizetési meghagyást 2010. április 2. napján vette kézhez. Tekintettel arra, hogy a kötelezett önként nem teljesített, 2010. augusztus 26. napján végrehajtási kérelmet nyújtott be a bírósághoz.

Sajnálattal kell megállapítani, hogy az elmúlt 8 hónapban semmilyen érdemi intézkedésre, még a végrehajtási lap kiállítására sem került sor. Kérte az ügy haladéktalan felülvizsgálatát, a mulasztás tényének megállapítását, az eljáró bíróságnak az ügyben érdemi intézkedések foganatosítására utasítását.

A ... elnökhelyettese a 2011. május 13. napján kelt ... szám alatt arról tájékoztatta a felperest, hogy a beadványát a... számhoz szereltette utóiratként, intézkedés céljából, miután az tartalma szerint az eljárás elhúzódása miatti kifogás. Felhívta a végrehajtási csoportvezető helyettes bírót az intézkedésre, és a kifogás elintézésére, amely folyamatban van, és azt ellenőrzi.

A... számú végzésében értesítette a végrehajtást kérőt, felperest, hogy az ügyben eljáró bíróság a kifogást a bírósághoz való érkezéstől számított 8 napon belül megvizsgálta, és 30 napon belül megtette a kifogásban sérelmezett helyzet megszüntetése érdekében szükséges intézkedést.

A végzés 2011. május 17. napján kelt. A végrehajtási lap kibocsátására 2011. május 16. napján került sor.

A ... peren kívüli csoportja 2011. május 17. napján kelt ...számú végzésében az iratokat közvetlenül megküldte az illetékes végrehajtónak a végrehajtás foganatosítására 2011. május hó 17. napján, a végrehajtó... volt.

A végrehajtó a 2011. június 6. napján készült jegyzőkönyvével (....) felhívta a végrehajtást kérőt, hogy az általa megjelölt költségrészt, a mellékelt átutalási posta utalványon fizesse be, vagy utalja át a megadott bankszámlaszámra.

A... Kft. 2011. május 12. napján végelszámolás alá került. A kényszer-végelszámolás elrendelésnek dátuma 2011. május 12. napja volt. Végelszámolóként a ... Kft. került kijelölésre.

A felperes a 2011. június 21. napján kelt beadványával a ... Kft. „va.” végelszámolójának, ... írt iratában tájékoztatta végelszámolót, hogy a ... Kft. kötelezett ellen a...előtt ... szám alatt jogerőre emelkedett fizetési meghagyás szerint a társaság 2.200.000.- forintra, mindezen összegnek 2008. augusztus 4-től a kifizetés napjáig, a Ptk. 301. § (1) bekezdés szerint számított törvényes kamata, továbbá 55.000.- Ft+ÁFA perköltség megfizetésére köteles. Kérte hitelezői igénye nyilvántartásba vételét, és a tartozás kiegyenlítését.

2011. július 11-i dátummal ezen bejelentés ismételt megküldésre került a ... Kft. részére.

2012. március 28. napján a felperes ismételt a... Kft.-hez fordult, tekintettel arra, hogy sem teljesítésre, sem nyilatkozatra nem került sor.

A ... Törvényszék ... számú végzésével elrendelte a ... Kft. felszámolását, annak közzétételére 2012. február 17. napján került sor.

...felszámolóbiztos a 2012. július 27. napján kelt iratával hitelezői gyűlést hívott össze 2012. július 18. napjának 11 órájára, mely a felperes részére is megküldésre került.

A 2012. június 27. napján kelt iratában a felszámolóbiztos a felperes követelését, mint 40 napon belül érkezett hitelezői igényt nyilvántartásba vette, és visszaigazolta, egyidejűleg tájékoztatta a felperest, hogy az adós gazdálkodó szervezet vonatkozásában egyszerűsített felszámolás iránti kérelmet kívánnak benyújtani a felszámolást elrendelő bírósághoz.

2013. szeptember 4-én kelt levelében a felszámolóbiztos tájékoztatta a felperest, hogy a ...Kft. „f.a.” felszámolási eljárásban a felszámoló elkészítette a társaság 2013. augusztus 31. fordulónapi közbenső mérlegét.

A mérleg megállapította, hogy a felszámolási eljárás során bevétel nem keletkezett, elosztható vagyon hiányában a felszámoló vagyonfelosztási javaslatot nem készített.

A ... Törvényszék Gazdasági Kollégiuma felszámolási Csoport a 2011. március 20. napján kelt ... számú végzésével a felszámoló által előterjesztett közbenső mérleget jóváhagyta. Indokolásban megállapította, hogy az eljárás során határidőben összesen 103.962.258.- forint összegben jelentettek be hitelezői igényt, az eljárás során az adósnak bevétele nem keletkezett, vagyon hiányában a felszámoló, az eljárás jelenlegi szakaszában vagyonfelosztási javaslatot nem terjesztett elő.

A ... Kft. (...) 2009. május 28. napján kelt eredmény kimutatása szerint a cég 2008. évben rendezett pénzügyi helyzetben volt, beruházott, hitelképessége is fennállt.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a törvényszék kötelezze az alperest 2.200.000.- Ft tőke, ennek 2008. augusztus 4-től a kifizetés napjáig számított kamata (ennek összege 2015. március 31-ig 880.901.- Ft a régi Ptk. 304. § (1) bekezdése alapján), 25.000.- Ft + ÁFA fizetési meghagyás során felmerült ügyvédi munkadíj és 28.600.- Ft megfizetésére.

Előadása szerint az előadott tényállásból megállapítható, hogy a bíróság előtti eljárás indokolatlanul és jelentősen elhúzódott, az eljárás elhúzódásának oka a bíróság ügymenetére vezethető vissza, vagyis terhére felróható, követelése adóssal szembeni érvényesíthetőségétől elesett. A nem peres eljárás közel másfél évig tartott, a fizetési meghagyás előterjesztése, valamint a végrehajtói díj- bekérő között pedig két és fél év telt el. Ezen időszak alatt az adós fizetőképességében olyan negatív változás következett be, mely a követelés vele szembeni érvényesíthetőségét lehetetlenné tette.

Ebből egyértelműen és okszerűen következik, hogy az igényérvényesítéstől való elesés és az eljárás igen jelentős elhúzódása között okozati összefüggés áll fenn, tekintettel arra, hogy a bíróság semmivel sem magyarázható késlekedése az oka annak, hogy a követelését az adóssal szemben kielégíteni nem tudta. Álláspontja szerint az eljárás jelentős és kirívó módon, a bíróságnak alperesnek felróható okból elhúzódott, a ... elnök-helyettese által írt válaszlevelek a jogellenesség és felróhatóság tényét önmagukban is igazolják. Az adós társaság még a végrehajtási kérelem előterjesztésekor is prosperált, tevékenységét két telephelyen végezte, emellett a 2008. évi mérlegből kiolvashatóan rendezett pénzügyi helyzetben volt, beruházott, mutatói alapján hitelképessége is fennállt. Ezen túlmenően a társaság fizetéseképtelenségének megállapításait, fizetőképességet vélelmezni kell.

Álláspontja szerint, ha az eljárás kellő időben lezajlik, igényét eredményesen érvényesíthette volna. A kár elhárítására alkalmas eljárási lehetőségeket maradéktalanul igénybe vette, a bekövetkezett kár általa nem volt elhárítható.

Az alperesi ellenkérelemre vonatkozóan előadta, hogy az alperes a saját mulasztását magatartását teljesen rendben lévőnek találja és a felperesi oldalra mutat vissza, terhére róva azt, hogy csak jogerős fizetési meghagyás kézhezvételét követően néhány hónappal terjesztette elő a végrehajtás elrendelése iránti kérelmét. Ezen néhány hónap vonatkozásában annyit adott elő, hogy a jogerős fizetési meghagyás kézhezvételét követően a felperes megkísérelte felkutatni a kötelezett társaság vagyonát, hogy a kezdeményezni szándékolt végrehajtási eljárás során befizetendő költségek megtérülését biztosítva lássa. Egyébként a végrehajtás elrendelése iránti kérelemben a felkutatott vagyon bejelentésre is került. Ezt az óvatosságot az alperes mulasztása tette szükségessé, téves tehát az alperes azon hivatkozása, hogy jelen esetben a felperes terheli annak bizonyítása, hogy amennyiben a jogerős fizetési meghagyás kézhezvételét követően haladéktalanul kérte volna a végrehajtás elrendelését, úgy a végrehajtás eredményes lett volna. Előadása szerint a vizsgálat tárgyát az kell, hogy képezze, hogyha az alperes mulasztás, késlekedés nélkül időben kibocsátja és jogerősíti a fizetési meghagyást, akkor a kötelezett társaság rendelkezett a követelés megtérüléséhez szükséges vagyonnal.

Előadása szerint akkor is jogellenesen járt el az alperes, amikor a végrehajtási lapot is késve bocsátotta ki, hiszen a végrehajtás elrendelése iránti kérelmük 2010. augusztus 26-i keltű, ehhez képest többszöri panasz ellenére csak 2011. május 16-án került sor a végrehajtási lap kibocsátására, tehát csaknem 1 év telt el a végrehajtási lap kibocsátásáig is.

Az adós cég végelszámolás alá 2011. május 12-én került, így nyilvánvalóan alaptalan az alperes azon hivatkozása, hogy azt kellene bizonyítania a felperesnek, hogyha 2010. április 2. napján, illetve azt követően haladéktalanul benyújtja a felperes a végrehajtási kérelmet, úgy a végrehajtás eredményes lett volna. Álláspontja szerint az alperesnek kell bizonyítani azt, hogy amennyiben szabályszerűen határidőben állítja ki és jogerősíti a fizetési meghagyást és határidőben rendeli el a végrehajtást, úgysem lett volna ez a követelés behajtható. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló mérlegből, illetve a rendelkezésre álló adatokból az állapítható meg, hogy a cég működött, a követelés nagy valószínűséggel behajtható lett volna, amennyiben határidőben történt a bíróság intézkedései.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Előadása szerint a perben megállapítható, hogy a hiánypótlás teljesítésének időpontjától, mely 2009. május 20. napja a jogerős fizetési meghagyás átvételére 2010. április 2. napján került sor, ami 11 hónapos késedelem. A felperes a végrehajtás elrendelése iránti kérelmét 2010. augusztus 26. napján terjesztette elő, hiánypótlásra nem kellett felhívni, a bíróság a végrehajtást 2011. május 16. napján rendelte el, így az intézkedésre 8 hónapos késedelemmel került sor.

Megállapítható az is, hogy a felperes a Ptk. 349. §-ában foglaltaknak megfelelően a jogorvoslati lehetőséget igénybe vette és kifogását előterjesztette mindkét esetben, tehát mind a fizetési meghagyás, mind a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelem esetén.

A bíróság a fizetési meghagyás kibocsátása a végrehajtás elrendelése tekintetében is mulasztott, illetve késedelmesen intézkedett, mely felróható késedelem 19 hónap. A jogerős fizetési meghagyás megszerzését sem vitatta. Ugyanakkor álláspontja szerint a felperesnek azt kell bizonyítania, hogy amennyiben a végrehajtás elrendelését a jogerős fizetési meghagyás kézhezvételét követően haladéktalanul kérte volna, úgy a végrehajtás ez esetben eredményes lett volna, ellenkező esetben az okozati összefüggés nem állapítható meg. Későbbi beadványában előadta, hogy a felperesnek az okozati összefüggés körében bizonyítania kell, hogy a követelés behajtása elmaradásának kizárólagos oka az alperes mulasztása, ennek hiányában a követelés teljes összegében megtérült volna.

A felperes 2008. december 31. napján terjesztett elő fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét, a hiánypótlási felhívás kibocsátására 2009. április 9. napján került sor. Ezen 3 hónapos ügyintézési határidőből az alperesi álláspont szerint az általános ügyintézéshez szükséges 30 napos (Pp. 124. §) határidő figyelmen kívül hagyásával 2 havi késedelem állapítható meg.

Az alperes a 2009. május 20. napján a hiánypótlás felperes általi teljesítése után került abba a helyzetbe, hogy a fizetési meghagyás kibocsátása iránt intézkedni tudjon. A fizetési meghagyás kibocsátására azonban csak 2009. szeptember 20. napján került sor, ezen 4 hónapos ügyintézési határidőből alperesi álláspont szerint az általános ügyintézéshez szükséges 15 napos határidő figyelmen kívül hagyásával 3,5 havi késedelem állapítható meg.

Ezt követően a kötelezett címéről 2009. október 29-én érkezett vissza a fizetési meghagyás kézbesítését igazoló tértivevény „nem kereste” jelzéssel, a fizetési meghagyás 2009. november 12-én emelkedett jogerőre, azaz a bíróság ekkor került abba a helyzetbe, hogy a fizetési meghagyás jogerejét megállapítsa, melyre azonban 2010. február 10-én került sor. Ezen 3 hónapos ügyintézési határidőből az alperesi álláspont szerint az általános ügyintézéshez szükséges 8 napos határidő (Pp. 230/A. § (3) bekezdés) figyelmen kívül

hagyásával 2 hónap és 20 napos késedelem állapítható meg. Ezután a bíróság intézkedett a jogerős fizetési meghagyás kézbesítésre iránt, azonban az utasítás teljesítésére csak 1 hónap elteltével került sor, a jogerős fizetési meghagyást a felperes 2010. április 2. napján vette át. Ezen 2 hónapos ügyintézési határidőből legfeljebb az utasítás teljesítéséig eltelt 1 hónap késedelem róható az alperes terhére, mivel a kézbesítéshez szükséges időtartamra az alperes befolyással nem bírhatott.

A jogerős fizetési meghagyás felperes általi átvételét követően a felperes már abban a helyzetben volt, hogy végrehajtási eljárást kezdeményezhetett volna az adóssal szemben, erre azonban csak mintegy 5 hónap elteltével 2010. augusztus 26-án került sor.

A per eldöntése szempontjából közömbös, hogy a felperes milyen okból nem élt korábban a végrehajtási eljárás megindításának a lehetőségével, az alperes számára e fenti 5 hónapos időtartam nem róható fel.

A végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelem benyújtását követően az alperes 2011. május 16. napján intézkedett a végrehajtási lap kibocsátása iránt. Ezen 9 hónapos ügyintézési határidőből az alperesi álláspont szerint az általános ügyintézéshez szükséges 30 napos határidő figyelmen kívül hagyásával 8 havi késedelem állapítható meg.

Az alperesi álláspont szerint ezen ügyintézési folyamatból a megjelölt alperesnek felróható késedelmes időszakok levonásával kell megállapítani azt az időpontot, amikor az alperesi mulasztás hiányában a végrehajtás elrendelését leghamarabb sor kerülhetett volna, azaz amikor a felperes számára a követelés érvényesíthetőségének a lehetősége megnyílt volna, majd ezt követően ezen időpontban kell vizsgálni, hogy az adós társaságnak volt-e olyan vagyona, amely alapján a végrehajtási eljárásban a követelés behajtására sor kerülhetett volna.

Az alperesi álláspont szerint a vizsgálandó időpont úgy állapítható meg a fentiek alapján, hogy a végrehajtás elrendelésének időpontjától vissza kell számítani a fent részletezett késedelmek összegének megfelelő időtartamot, azaz összesen 17 hónapot (2 hónap + 3 hónap 15 nap + 2 hónap 20 nap + 1 hónap + 8 hónap). E számítás alapján 2009. december 16. napján kerülhetett volna sor leghamarabb a végrehajtás elrendelésére, amelyben az alperes részéről késedelemre nem kerül sor, úgy az adós teljesítőképességét is ezen időben kell vizsgálni. A felperesnek tehát valóban azt kell bizonyítania, hogy ebben az időpontban az adós megfelelő vagyonnal rendelkezett.

A felperes keresete az alábbiak szerint megalapozott.

A törvényszék a perbeli tényállást a peres felek perbeli előadásai és az ügyben becsatolt okiratok tartalma alapján állapította meg.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A 349. § (1) bekezdése szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A (3) bekezdés szerint ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A Pp. 124. § (1) bekezdése szerint a bíróság a keresetlevelet nyomban, de legkésőbb a bírósághoz érkezésétől számított harminc napon belül megvizsgálja annak megállapítása érdekében, hogy nem kell-e azt a félnek hiánypótlásra visszaadni (95. §), nincs-e helye az ügy áttételének (129. §), illetőleg a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának (130. §), és a szükséges intézkedéseket megteszi.

A Pp. 317. § (1) bekezdése szerint a bíróság a fizetési meghagyást az ellenfél meghallgatása nélkül, legkésőbb a kérelem beérkezésétől számított tizenöt napon belül bocsátja ki.

A 230/A. § (3) bekezdése szerint a jogerő megállapításáról a felet a jogerő beálltától számított nyolc napon belül értesíteni kell. Az értesítés a jogerőt megállapító végzés, ha pedig a fél részére a határozatot még nem kézbesítették, a záradékolt határozat kiadmányának kézbesítésével történik. A záradékkal ellátott határozatkiadmányt vagy a jogerőt megállapító végzést - utóbbit a határozat kiadmányával együtt - jogszabályban megjelölt külön szerveknek is meg kell küldeni.

A fent idézett Ptk.-beli jogszabályhely alapján, a bírósági jogkörben okozott kár esetén a kártérítés megállapíthatóságának feltételei az alábbiak:

- jogellenes magatartás, felróhatóság

- kár
- a kár és a jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés.

Különös feltétel továbbá, hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vegye, illetve, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

A perben a törvényszéknek tehát azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes tanúsított-e jogellenes magatartást, s ennek folytán, ezzel okozati összefüggésben a felperesnek keletkezett-e kára.

Az alperes a jogsértés tényét nem vitatta, előadása szerint is nem vitásan késedelmesen bocsátotta ki és jogerősítette a fizetési meghagyást, valamint a végrehajtás elrendelése tekintetében is késedelmesen intézkedett. Elismerte azt is, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Álláspontja szerint ugyanakkor az okozati összefüggés a kár és a jogsértő magatartás között nem áll fenn, az alperesnek kell bizonyítania azt, hogy amennyiben a végrehajtás elrendelését a jogerős fizetési meghagyás kézhezvételét követően haladéktalanul kérte volna, úgy a végrehajtás ez esetben eredményes lett volna, ellenkező esetben az okozati összefüggés nem állapítható meg, illetve a felperesnek azt kell bizonyítania, hogy az általa kiszámított időpontban - amikor a fizetési meghagyás kibocsátása és a végrehajtás elrendelésére késlekedés nélkül sor kerülhetett volna -, 2009. december 16. napján az adós cég megfelelő vagyonnal rendelkezett.

A felperes vitatta azt, hogy 2009. december 16. napja lett volna a legkorábbi időpont, amikor leghamarabb a végrehajtás elrendelésére sor kerülhetett volna, amennyiben az alperes részéről késedelem nem történik.

A törvényszék nem fogadta el az alperes számítási módját a késedelem időtartamának meghatározása vonatkozásában. Az alperes számításai során ugyanis figyelmen kívül hagyta azt, hogy az egyes utasítások elintézése, a végzések, a fizetési meghagyás tényleges, az utasítás keltéhez viszonyított kiadása is késedelmesen történt.

A törvényszék abból indult ki, hogy a 2008. december 31-i benyújtáshoz képest a törvényes határidőkre figyelemmel, azokat betartva melyik az az időpont, amikor a fizetési meghagyás jogerősítésére sor kellett volna, hogy kerüljön, és ehhez képest a végrehajtási lap kibocsátására mikor kerülhetett volna sor.

A perben nem vitatott, hogy a felperes fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet 2008. december 31. napján érkezett meg a bírósághoz. Ezt követően, amennyiben a bíróság hiánypótlási felhívást látott indokoltnak, úgy azt legkésőbb 2009. január 31. napjáig meg kellett volna tennie a felperes irányába.

Megjegyzi ugyanakkor a törvényszék, hogy helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a hiánypótlási felhívás szükségtelen volt, hiszen a fizetési meghagyás egyértelműen tartalmazta a kamat megjelölését, illetve a perköltség összege is a 2.200.000.- Ft-os pertárgyérték alapulvételével utánkövethető volt.

A felperes a hiánypótlási felhívásnak postafordultával eleget tett, ami azt jelenti, hogy a hiánypótlási felhívás kézbesítése és a hiánypótlás megérkezése közötti, a keresetlevélben jelölt egy hetes időtartamot figyelembe véve legkésőbb február végéig a fizetési meghagyást ki kellett volna bocsátani.

Az alperes - mint ahogyan a törvényszék fentebb már rámutatott - az előkészítő iratában figyelmen kívül hagyta azt, hogy bár a hiánypótlási felhívás 2009. április 9. napján kelt, ugyanakkor azt a felperes csak 2009. május 13. napján kapta kézhez, így a kiadás vonatkozásában is késedelmek állapíthatók meg, mint ahogyan a fizetési meghagyás kibocsátására is 2009. szeptember 20. napján sor került ugyan - az azon lévő dátum tanúsága szerint - azonban a kötelezett címéről csak 2009. október 29-én érkezett vissza a fizetési meghagyás kézbesítését igazoló tértivevény „nem kereste” jelzéssel, mely időpontra tekintettel a kiadás vonatkozásában itt is késedelem állapítható meg. Önmagában ez a hosszú időtartam nem indokolható a posta általi kézbesítés idejével.

Az alperes tehát február végéig kellett volna, hogy a fizetési meghagyást a hiánypótlás teljesítést követően kibocsátassa.

Ezt követően - feltételezve, hogy a fizetési meghagyás ezen esetben is „nem kereste” jelzéssel érkezett volna vissza a bírósághoz a kötelezett részéről és figyelembe véve a postai kézbesítés időtartamát is, legkésőbb 2009. április 15. napján az alperes abban a helyzetben kellett, hogy legyen, hogy a fizetési meghagyást jogerősítse és arról a jogosultat 8 napon belül értesítse.

A kiadásra fordítandó ésszerű időtartamot is figyelembe véve legkésőbb 2009. április 30-án, de legkésőbb május hónapban tehát a felperesnek abban a helyzetben kellett volna lennie, illetve abban a helyzetben lehetett volna, hogy a jogerős fizetési meghagyás alapján végrehajtási lap kibocsátását kéri.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a fizetési meghagyásos eljárás célja egyértelműen a követelések érvényesítésének egyszerűsítése és gyorsítása és az sem, hogy a felperes két alkalommal is panaszt és kifogást terjesztett elő a fizetési meghagyásos eljárásban, azt követően a végrehajtás elrendelésére is csak panaszbeadványát követően került sor.

Az alperes a felperes terhére róta azt, hogy a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelmével késlekedett, azt a jogerős fizetési meghagyás 2010. április 2. napi kézbesítéséhez képest csak 2010. augusztus 26. napján kérte.

Nyilvánvalóan csak feltételezésekbe bocsátkozhat a bíróság, hogy a fizetési meghagyás szabályszerű kiadása és jogerősítése, valamint a jogerőről való jogosulti értesítéshez képest milyen időn belül kérte volna a felperes a végrehajtási lap kibocsátását. Önmagában az, hogy a jogerős fizetési meghagyás kézbesítését követően csaknem 5 hónap elteltével került sor a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelem benyújtására, a törvényszék álláspontja szerint a felperesnek nem róható fel. A kötelezett részéről ugyanis nyilvánvalóan elsődleges az önkéntes teljesítés, a felperes pedig ezt meghaladóan magyarázatát adta annak, hogy miért ennyi idő elteltével nyújtotta be a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelmet. Ezt azzal indokolta, hogy az idő elhúzódsára tekintettel fel kellett derítenie, hogy van-e a cégnek végrehajtható vagyona. Ezt meg is tett és a végrehajtható vagyont a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelmében feltüntette, de még ha figyelembe vesszük a fizetési meghagyás jogerőre emelkedése és a végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelem benyújtása közötti időtartamot, akkor is 2009. szeptemberében legkésőbb a felperes abban a helyzetben lehetett volna, hogy a végrehajtás elrendelése iránti kérelmet terjesszen elő.

Nyilvánvalóan alapos az alperes arra való hivatkozása, hogy nem róható a terhére az, hogy a felperes a végrehajtást csaknem öt hónap elteltével kérte. A fizetési meghagyás szabályszerű kibocsátása, jogerősítése, a végrehajtás szabályszerű elrendelése esetén nyilván ez a felperes kockázata lett volna. Jelen esetben a jelentős késedelemre tekintettel azonban ez a felperes terhére, a fent írtakra tekintettel is, nem értékelhető, illetve az alperes szabályos eljárása esetére a bíróság csak feltételezésekbe mehetne bele a végrehajtási kérelem benyújtásának időpontját illetően.

Ezzel szemben a végrehajtási lap kibocsátására ténylegesen csak 2011. május 16. napján került sor, a benyújtást követő 8 hónap elteltével, 2009. szeptemberéhez képest több mint 19 hónap késedelemmel, 2009. májusához képest 22 hónap elteltével.

A cég kényszer-végelszámolását 2011. május 12. napján rendelték el. Felszámolási eljárásának elrendelése 2012. február 17. napjával került közzétételre.

Helyesen hivatkozott rá az alperes, hogy a perben a felperesnek kellett azt bizonyítania, hogy az okozati összefüggés fennáll a jogellenes magatartás és a kár között.

Nyilvánvaló volt a perben is, hogy a felperes „kárat” nem az alperes okozta, hanem a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán jutott-e a felperes abba a helyzetbe, hogy a követelése végrehajthatósága tulajdonképpen megszűnt.

A törvényszék megállapítása szerint a felperes ezt sikerrel bizonyította a fent leírtak alapján. Tekintettel arra, hogy a törvényszék megállapítása szerint 2009. májusában, de - a felperes 5 hónapos „várakozása” esetén legkésőbb 2009. szeptemberében a végrehajtás elrendelésére a törvényi határidők betartásával sor kerülhetett volna, a 2009. májusában kelt eredménykimutatással a felperes megfelelően igazolta, hogy az adós cég egy működő cég volt, igen nagy valószínűséggel a követelés behajtható lett volna.

Mindezek alapján a törvényszék a rendelkező részben írtak szerint határozott.

Az alperes a kár összegét nem vitatta, így a törvényszék a felperes keresetének megfelelően marasztalta az alperest. A 2.200.000,- forint kamatait 2015. március 31. napjáig kiszámította, 880.901,- forintban jelölte meg. Az 55.000,- forint ügyvédi munkadíj vonatkozásában a törvényszék 27% Áfa - val számolt.

Az alperes pervesztes lett, a törvényszék ezért kötelezte őt a felperes részére perköltség, ügyvédi munkadíj megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az ügyvédi munkadíj összegét a törvényszék a csatolt megállapodáshoz képest csökkentett összegben állapította meg (32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (2) bek.), figyelembe véve a jogi képviselő által kifejtett munkát, az ügy nehézségét, az ügyben megtartott tárgyalások számát is.

A le nem rótt eljárási illetéket az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. és 14.§ - ainak megfelelően.

Az ítélet elleni fellebbezés jogosultsága a Pp. 233. § (1) bekezdésén alapul.

..., 2015. november 11. napján

... sk.

bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő